

12.

SALOM BEN JÁKOB (1499-1526)

1526. szeptember 5.

Eljött a végzet reád, földnek lakosa!

Eljött az idő, közel a nap, rémülés és nem víg éneklés a hegyeken.*

* Ezék 7.7

Látom Atyámat halotti lepelben. Élőt ilyen lepel nem boríthat. Bajsejtelem fog el. Kicsi fiam, Abraham, milyen világba születted, ahol az ember úgy hullik el, mint ahogyan a száraz kővéből hullanak a megperzselt magok.

Megyünk az ozmán elé. Atyám hiába vigasztal azzal, hogy az ozmán alatt boldogabb életben reménykedhetünk. Hitvesem bármikor megszüülheti következő gyermekemet, és ahelyett, hogy nyugalom és békesség venné körül, meglehet, menekülni kényszerülünk.

Pedig minden, milyen szépen alakult, mióta megesküdtünk. Addig csupa menetelés és küzdelem volt az élet, azóta hitvesem szerető karjai óvnak, még a széltől is.

Bárcsak olyan erős lennék, mint az Atyám, és hitvesemet meg tudnám óvni attól az örült német zsoldostól, aki itt húzta meg magát a Városban, és aki felbuzdulva azon, hogy Malke Németföldről jött közénk, nem átal folyton tisztességtelenül közelíteni feléje, még most sem, amikor már pedig évek óta az én hitvesemé lett. Vágyait nem képes fékezni ez a Schaffenberg, jó lesz vele vigyázni. Mostanában már fenyegetődzött is, de hiába tettem panaszt ellene törvényszolgánál. Hitem megtartott attól, hogy öltre menjek veled, de nem tudom meddig lesz ez még így. Talán az ozmán ebben is segítségünkre lesz.

Emlékszem, még Szófiában, atyám hogyan védelmezett testével, amikor a bika meg akart tiporni. Azóta én is bátrabb lettem, de a mai nap félelemmel tölt el.

Milyen szűk ez az utca, hogy így menetelünk, fiatal és öreg zsidók egymás mellett, kart karba öltve.

Ott a basa, pöffeszkedik, mert tudja, egyetlen szavával lekasabolhat mindannyiunkat. Add Istenem, hogy kedvezőn ítéljen sorsunk felől. Atyám, beszélj helyesen, tolmácsold Jozsef ben Slomo szavait, ha az elakadna félelmében.

Istenem ne hagyj el! Ibrahim basa rángatja Atyám szakállát, és kedélyeskedik veled. Tetszik neki, hogy Atyám ozmánul tud veled szót érteni. Látom, ahogy szegény Atyám szakállát próbálja kabátja alá rejtetni.

El sem hiszem, hogy igaz lehet. Az ozmán megígérte, hogy nem lesz bántódásunk, és hogy elviszi azokat, akik önként veled mennének Drinápoly felé.

Milyen hűvös ez az utca, és mennyire sötétek a kapuk, így elhagyatottan.

Kicsi fiam, ne sírj, mindjárt átadlak anyádnak, aztán tejjel jóllakatod magad.

...

Atyám vigyázz!

...

≈ Waldmann Tibor ≈

Salom nem érzett fájdalmat. A penge hegyét látta, ahogy az hátán bemenve elől kibukott, szétnyitva az ingét. Estében még érzékelte, ahogyan Abraham és Jákob védelmében a többi zsidó és az ozmán ráront Schaffenbergre és az ismeretlen támadót felkoncolja. Aztán vége lett...

≈ 170 ≈

